

Sygn. akt III AUa 590/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Marek Procek (spr.)
Sędziowie	SSO del. Anna Petri SSA Krystyna Merker
Protokolant	Elżbieta Szewczyk

po rozpoznaniu w dniu 27 kwietnia 2017r. w Katowicach

sprawy z odwołania R. M. (R. M.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość świadczenia

na skutek apelacji ubezpieczonego R. M.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w Katowicach z dnia 25 stycznia 2017r. sygn. akt XI U 1634/16

oddala apelację.

/-/SSO del. A.Petri /-/SSA M.Procek /-/SSA K.Merker

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III AUa 590/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 stycznia 2017r. Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach oddalił odwołanie ubezpieczonego R. M. od decyzji organu rentowego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. z dnia 28 czerwca 2016r. odmawiającej prawa do przeliczenia, na podstawie art. 110 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, podstawy wymiaru otrzymywanej emerytury.

Sąd Okręgowy ustalił, że ubezpieczony R. M. w dniu 21 czerwca 2016r. złożył wniosek o ponowne przeliczenie jego emerytury na podstawie art. 110 a ustawy emerytalnej.

Wnioskodawca nabył prawo do emerytury od dnia 1 lipca 1995r. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury odwołującego się organ rentowy przyjął dochód, który stanowił podstawę wymiaru składek z 6 lat od 1984r. do 1989r. Oznaczony na tej podstawie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 309, 43% i został ograniczony do 250%.

Po przyznaniu prawa do emerytury wnioskodawca nigdzie nie pracował.

Mając na uwadze powyższe ustalenia, Sąd Okręgowy wskazał, iż na mocy art. 110 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2016r., poz. 887 - dalej jako „ustawa emerytalna”), wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru określonej w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenie emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego, przypadające w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy, niż 250%.

Ustalenie wysokości emerytury zgodnie z ust. 1 może nastąpić tylko raz.

Skoro zaś ubezpieczony nie przedłożył żadnych zarobków przypadających w okresie po przyznaniu emerytury, to - w ocenie Sądu Okręgowego - art. 110 a ustawy emerytalnej nie może być zastosowany w celu przeliczenia jego świadczenia.

Mając na względzie powołane okoliczności, Sąd ten oddalił odwołanie w oparciu o art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

W apelacji od zaprezentowanego orzeczenia ubezpieczony, zarzucając Sądowi pierwszej instancji niezgodność ustaleń faktycznych z zebrany i przedstawionym materiałem dowodowym przez ustalenie emerytury w wymiarze dotychczasowym z zastosowaniem wskaźnika podstawy wymiaru wynagrodzenia ograniczonego do 250%, podczas gdy powinien on być ustalony na nowo w wymiarze 283,44%, na podstawie ustawy z dnia 5 marca 2015r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wniósł o zmianę wyroku poprzez ustalenie wskaźnika w wymiarze 283,44% do wyliczenia wysokości podstawy wymiaru emerytury, ponowne ustalenie emerytury w oparciu o przepisy ustawy z dnia 5 marca 2015r., ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu skarżący przedstawił własne wyliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru w oparciu o wynagrodzenia za pracę uzyskane w latach 1982-1991.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Przyjmując ustalenia poczynione przez Sąd pierwszej instancji, jako własne, uznał, że apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Ubezpieczony w swych wyjaśnieniach złożonych na rozprawie w dniu 25 stycznia 2017r. podał, że emeryturę pobiera od 1996r., dodając przy tym, iż po przyznaniu emerytury nie pracował i nie przedłożył w ZUS żadnych zarobków.

Mając powyższe na względzie, trzeba jednoznacznie wskazać, że - prawidłowo przytoczony przez Sąd Okręgowy - przepis art. 110 a ustawy emerytalnej wszedł w życie z dniem 1 maja 2015r., na mocy art. 4 ustawy z dnia 5 marca 2015r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015r., poz. 552). Jak wynika z uzasadnienia projektu tej nowelizacji, daje ona możliwość ponownego obliczenia wysokości emerytury lub renty osobom, które są aktywne zawodowo po uzyskaniu prawa do tych świadczeń, pod warunkiem, że wskaźnik podstawy wymiaru jest wyższy

od poprzednio obliczonego. Inaczej mówiąc, powołany przepis, poprzez użycie zwrotu: „jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego, przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia”, umożliwia - czego nie dostrzega apelujący, a co podkreśla Sąd pierwszej instancji - jednorazowe przeliczenie emerytury w przypadku osób, które osiągały stosunkowo wysokie zarobki (wskaźnik podstawy wymiaru ponad 250%) i odprowadzały przed 1 stycznia 1999r. wysokie składki emerytalne, a były aktywne zawodowo po uzyskaniu prawa do tych świadczeń. Podkreślić przy tym trzeba językowe znaczenie ustawowego zwrotu: „przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia” jest jednoznaczne, zaś Sąd Najwyższy wielokrotnie podkreślał, że przepisy regulujące system zabezpieczenia społecznego ze względu na swoją istotę i konstrukcję podlegają wykładni ścisłej. Nie powinno się więc stosować do nich wykładni celowościowej, funkcjonalnej lub aksjologicznej w opozycji do wykładni językowej, jeżeli ta ostatnia prowadzi do jednoznacznych rezultatów interpretacyjnych, a zatem nie można ich poddawać ani wykładni rozszerzającej, ani zwężającej, modyfikującej wyczerpująco i kazuistycznie określone przez ustawodawcę uprawnienia do świadczeń (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 16 sierpnia 2005r., I UK 378/04, OSNP 2006 nr 13-14, poz. 218; 23 października 2006r., I UK 128/06, OSNP 2007 nr 23-24, poz. 359; 29 stycznia 2008r., I UK 239/07, OSNP 2009 nr 7-8, poz. 103; 4 marca 2008r., II UK 129/07, OSNP 2009 nr 11-12, poz. 155; 19 maja 2009r., III UK 6/09, Lex nr 509028).

Skoro zatem, ubezpieczony po uzyskaniu w 1996r. prawa do emerytury nie wykazał aktywności zawodowej, to nie może skorzystać z analizowanej możliwości ponownego przeliczenia emerytury.

Konkludując, Sąd drugiej instancji uznał, że apelacja jest bezzasadna i na mocy art. 385 k.p.c. orzekł o jej oddaleniu.

/-/SSO del. A.Petri /-/SSA M.Procek /-/SSA K.Merker
Sędzia Przewodniczący Sędzia

JR